

טליה קינן, מתוך "מרחק הליכה". אווירה קסומה

הולכים גומרים

"מרחק הליכה" מייצרת טליה קינן נס קטן של הצבע מדויקת ומצלחה לייצר ממד של מסתורין ואימה, דבר ש"הבן", המיצב של עון ארליך, שואף אליו אך נכשל

ליך בגלריה נחשו, מיצב שקל לנחש שהוא אמור לייצר את הדבר הנכסף הזה, קסם. הגלריה מלאה כולה מים שחורים, בקצה צפה בריכה געולה ובתוכה כדור גדול מפרוזה שחורה. מים אדומים ניתזים מהתקרה על הכדור ויוצרים קצף אדמדם מסביבו. קל לראות: העבודה מייחלת לק"ס. ברגע הראשון, לנוכח הגלריה המוצ"פת במים שחורים, זה בוודאי עובד, אי אפשר שלא לחוש התפעלות, אבל מיד אחר כך, כעבור מבט אחר או שניים, מה משתבש? האם העובדה שמוכרים לנו תקי דימים משחקת כאן תפקיד? ישנה העבודה המפורסמת של ריצ'רד ווילסון באוסף סאצ'י בלונדון – חדר שלם מלא שמן נוזלי שחור – ולפני כמה שנים מילאה אורית ארד-כבר את הקומה התחתונה של ביתן הלנה רובינשטיין במים וכבר אז נשמעה הסתייגות ברבר קירבה גדולה מדי לחודר של ווילסון, למרות שארד-כבר טענה שכלל לא היתה מודעת לקיומה של אותה עבודה. אבל גם ללא התקרימים, משנה כבדיכת המים של ארליך נראה מאומץ מדי, והכדור הגדול מתאמץ יותר מדי להיראות מאגי וקוסמי (ואם כבר אמנות אנגלית, מתאמץ להיות אניש קאפור), כך שמעבר להתפעלות הבלתי נמנעת של חדר שחוצף כולו במים קשה לדבר על קסם אמיתי. הצופים מזומנים לנעול מגפי גומי גבוהים ולהיכנס לתוך המים. מגפי הגומי מובילים לאסוציאציות של רפת, והמשטח השחור מיטשטש לו בין קונטציה של עבר דה חקלאית לבין שאיפה לקסם ומסתורין.

טליה קינן, "מרחק הליכה". נלריה נוא. עד

23.11

עון ארליך, "הבן". מוויקט הים השחור. נלריה נחשו. עד 27.11

חקה הליכה", אם להיעזר בשמה של התערך כה, גוף שרואים מהביט או מפנטזים עליו כנגינה הקרובה לבית. משהו בצבעוניות של הקרנת הווידאו העגולה והקטנה מזכיר את הנופים החלומיים של הנרי רוסו, צייר מתחילת המאה הקודמת, אשר בהתייחס לט הסתפק בנופים במרחק הליכה מביתו (גן החיות של פריז, למשל) כמקור לנופי גן העדן שלו.

בין עבודות הנחף תלויים ניירות קטנים ועליהם רישומים עדינים של בעלי חיים (כבשה, קוף, עוף רורס) וריקונאות עצ"מיים מוזרים, לא צפויים. ההתנהלות עצמה בתוך התערוכה לוקחת בחשבון "מרחק הליכה" – בין העבודות, בין התלוי גבוה לתלוי נמוך, בין הרצפה לשולחן, בין החיה לאדם. ההצלחה של התערוכה אינה מובנת מאליה כלל. לא פשוט להציג אר-בייקטים ועדיין לשמור על אווירה מרפ"פת, לא פשוט להציג בתוך גלריה, להיעזר באמצעי הקרנה טכניים (מקרנים, חוטים חשופים וכו') ועדיין לשמור את המקור הראשוני והאינטימי, כמעט ילדותי, של מעשה היצירה. ההצלחה שעל בלימה מזכירה את התערוכה של יוסי ברגר בגלריה רביר, אשר גם היא נדמית כמו נס קטן של הצבה מדויקת באזורים החלקיים שבקצות אפסור למעורב בהם. ברגר יצר תערוכה ברור דפי יומן בלי ליפול לקלישאה של תערוכת יומן; אצל קינן נוצרת אווירה קסומה של טבע על סף הבית, בלי ליפול למתקנות אורגשנות. למרבה הפלא היא מכילה ממד של מסתורין ואימה.

קסם ומסתורין – משהו שלא מעט אמנים שואפים אליו אך מעטים מצליחים לייצר אותו. לשם השוואה, וכדי להבהיר כמה זה לא פשוט, מתבקש להביא כדוגמה את המיצב "הבן", שמציג עכשיו ערן אר-

לתערוכה של טליה קינן ישנה האיכות המיוחדת של מגע קסמים. זוהי תערוכה שכנויה מרפרופים של נגיעות, מונחים מוצבים ממוקדנים במקומות מסוימים מאוד, חלקים שהופכים למכולל שלם. הציור המרכזי הוא רישום בלבן על בד שחור גדול – רישום של גוף, אבל לאו דו"קא גוף כמו שהוא אלא יותר חלקי גוף שמי תחברים יחד לשלם מדומיין של עצים, אבנים, שיחים נמוכים, אולי פלג מים. בגלל השחור-לבן, אולי בגלל החומרה של הרישום, מתקבל סוג של גוף מקומי ולא מקומי, הרי ירושלים אבל גם כל מקום אחר, אנה טיכו ואיור מתוך ספר אגדות. מדי כמה שניות מואר הציור הכהה באמצע עות מקרן המונעת על הרצפה, והתאורה מלי וזה בסאונד של מכונית מתקרבת ואחר כך מתרחקת. ומיד הכל חוזר לקרמותרו – ריי שום נייה, קודר ורומם. אפקט דומה של פנס קסם עומד גם בבסיסה של עבודת השולחן; שולחן, מפה לבנה, צלחות פלסטיק ומשא"ב פשוטה יוצרים פלא קטן של מפלי מים ורדרדים, אשר וזרמים בתוואי שיצרו קיפיר לי המפה בלי לנזול או להתפזר. ותמונת גוף נוספת: הקרנת וידאו על תחתית אחד הקירות בפורמט געגול דמוי מרליון. רואים שם צמחיה עבותה ותנועה בלתי פוסקת של ברחשים הרוחשים סביב העץ. יש משהו מהפנטס בהתבוננות בעבודות האלה – כנחף המצויר והמואר הליפת, כמפלי מיץ הפטל הדחוי שעל השולחן, בעץ הרוחש ברחשים הנראה כמו מתוך סרט מצויר. וגם בכד המי כסה את חלון הגלריה אשר הפך למסך שע"ליו משתקפת הגינה שבחוץ – תנועת העלים, האור המשתנה.

אירבע תמונות הנחף האלה שונות מאוד זו מזו, אבל לכולן משותפת נוכחות של גוף מתורבת, מומצא ומפוברק, גוף ב"מר"